# Pregaria.cat

**Entrada**

## Viure amb joia enmig de tanta injustícia

Braços creuats sobre la taula d'aquell bar de sempre. Les cerveses encara espumoses. Tots dos volen parlar a fons; i això no es dóna cada dia, i menys en acabar les classes.

-“Però, i com ho fas per estar tan contenta en un món tan podrit?”

*Quina pregunta! Oh, i quina pregunta més forta!!*

“Realment no sé com ho faig. Tindria mil raons per sentir-me malament. Violència, odis, opressió, infinites malalties que serien curables, gana, Palestina... i de debò que ho sento. No sé que donaria per aportar el meu granet de sorra per solucionar una petita realitat d'aquest clam... a cops em sento plorar... però, no sé que em passa, visc amb joia. No tinc remei. Sento joia de viure.”

*No és egoïsme. No és que doni l'esquena a la realitat. Al contrari. És una persona que viu descentrada d'ella mateixa. Sembla que tocaria veure-la ben malcarada. I, en canvi, sempre contenta!*

“No et pensis, també tinc mals moments, a cops ho passo fatal. Però cada matí, oh, i com m'agrada el matí! Cada matí, quan fa una estona que m'he despertat, després del cafè, m'entra una set de fer coses, de viure a “tope”, de moure'm, ja arriba la joia, la meva inseparable amiga. Normalment fins a la nit. I no és que no vegi problemes arreu, no és que jo no en tingui, però que vols que et digui!"

*Senyor, segur que no ho deu entendre. Sembla absurd, és clar, que puguis ser feliç en un món tan terrible. Jo mateixa estic sorpresa. Però no voldria que tanta porqueria m'enfonses. Al contrari, de què serviria anar trista! De res, seria molt pitjor“*
(Ampliació: Joan 15, 11-15)